

И за удара ударъ отдавахъ,
 И на хулата съ пѣсень отвърщахъ,
 И умразата малко познавахъ,
 И вразитѣ си често прѣгрѣщахъ.

И бѣзъ силенъ и младъ, и бѣхъ жѣденъ
 За животъ, и за трудъ, и за радость...
 Бѣше врѣми . . . но що да повтарямъ
 Вѣчний стонъ на хврѣкналата младость?

1888

IX.

ИМА ТАЙНИ.

Има тайни въвъ душата,
 Неразгадани за насъ:
 Нито перо, нито гласъ,
 Нито музика крилата,
 Нито сладкитѣ сълзи,
 Ни поезията свята —
 Тѣхъ не могатъ изрази.

Има болки у челякѣтъ,
 За които нѣма рѣчь,
 И тѣ не умирятъ вечъ;
 Има чувства, дѣто чакатъ
 Вѣчно исходъ на навѣнъ:
 Има лучи скрити въ мракѣтъ,
 Има сънъ и въ самий сънъ!

Има въ нази скрити струни.
 Що болезнено трептѣтъ,
 Но нечувани кѣнтѣтъ.
 Кипнуватъ по нявга буни —
 Тѣхъ не би разбралъ човѣкъ,
 Бухватъ яросни фжртуни
 И замлѣкватъ пакъ безъ екъ. . .

1888.

